

LLIÇONS DE ZOOLOGIA

Sembla que, després d'uns quants anys de treballs constants, i un poc massa marginals, per fi comença a arribar-li l'hora d'un major reconeixement a Paco Zarzoso. Si en juliol va estrenar *Valencia* al Grec 97, una altra de les seues obres (*Umbral; L'altre* en versió valenciana) ha guanyat el Premi Marqués de Bradomín i el Max Aub de la Generalitat Valenciana. Un *curriculum* que obliga a estar atents als muntatges de les seues peces. Especialment quan es tracta d'una de les més complicades (i, per mi, la més reexida) de les per ell escrites fins ara.

En efecte, la presència de quatre personatges amb les seues corresponents històries obliga a una combinatòria de diàlegs molt cuidada; igualment, el seu caràcter aparentment quotidià (els enfrontaments familiars, l'amistat com a valor suprem...) necessita del distanciament per defugir les temptacions realistes o, pitjor, melodramàtiques. I tot això sense renunciar a elements fonamentals en la seua escriptura: la marginalitat d'uns personatges dominats per obsessions aparentment banals (les sabates, les cigarretes, el pollastre, els cotxes); l'espai dramàtic, en la perifèria del món urbà; l'humor...

Sobre un material tan complex, és evident que les propostes de muntatge podien ser múltiples: des de potenciar el factor humorístic fins a convertir la peça en una *tragèdia quotidiana*... L'opció triada per Alejandro Jornet, però, ha estat tremendament respectuosa amb el text. El resultat, tot i ser impecablement correcte (i això és un mèrit indiscutible) deixa un cert regust: com de no haver extret tota la potencialitat teatral possible a les històries, als personatges.

Això es fa més visible, per exemple, en el treball dels actors: mentre Mandli i Romo componen una parella pare-fill realment esplèndida, les altres relacions semblen quedar-se a mig camí, cosa que afebleix la força del personatge teòricament protagonista, *Cocodrilo*. El monòleg final d'aquest amb el cadàver del seu amic, un autèntic *tour de force* actoral, ha de

ressentir-se per força de la manca de definició del personatge. Ressentir-se tan sols, subratlle, perquè si alguna cosa és evident és que ens trobem davant una proposta escènica sòlida, atractiva i divertida, que espere que contribuirà decisivament a estendre entre el públic valencià el coneixement de l'obra de Zarzoso.

LLIÇONS DE ZOOLOGIA

Josep Lluís Sirera.

Cocodrilo de Paco Zarzoso. Direcció d'Alejandro Jornet. Amb Lola López. Juan Mandli, Miguel Ángel Romo i Paco Zarzoso. *Aula Palmireno de la Universitat de València.*

Sembla que, després d'uns quants anys de treballs constant, i una mica massa marginal, per fi comença a arribar-li l'hora d'un major reconeixement a Paco Zarzoso. Guanyador del premi Max Aub de la Generalitat Valenciana, estrena ara una de les obres més complicades (i, per mi, la més reexida) de les per ell escrites.

En efecte, la presència de quatre personatges amb les seues corresponents històries, aparentment quotidianes, necessita de la distanciació per defugir les temptacions realistes o, pitjor, melodramàtiques; i per no renunciar tampoc a elements fonamentals en la seua escriptura: la marginalitat d'uns personatges dominats per obsessions aparentment quotidianes; l'espai dramàtic, en la perifèria del món urbà; l'humor...

Sobre un material tan complex les propostes de muntatge podien ser múltiples: des de potenciar el factor humorístic fins convertir la peça en una *tragèdia quotidiana*... L'opció triada per Alejandro Jornet, però, ha estat tremendament respectuosa amb el text. El resultat, tot i ser impecablement correcte (i això és un mèrit indiscutible) deixa un cert regust: com de no haver extret tota la potencialitat teatral possible a les històries, als personatges.

Això es fa més visible, per exemple, en el treball dels actors: mentre Mandli i Romo componen una parella pare-fill realment esplèndida, les altres relacions es queden a mig camí, cosa que afebleix la força del personatge teòricament protagonista, "Cocodrilo". El monòleg final d'aquest amb el cadàver del seu amic ha de ressentir-se per força de la manca de

definició del personatge. Ressentir-se tan sols, dic, perquè ens trobem davant un espectacle sòlid, atreient i divertit, que ha de contribuir decisivament a estendre entre el públic valencià el coneixement de l'obra de Zarzoso.